

ZOBAK

V Honzově chřípí ještě nestačila doznít vůně sladu linoucí se od plzeňského pivovaru a už se těšil, jak bude nasávat další zážitky. Dvě hrozivě vypadající betonové krabice označované za Domov mládeže ho neodradily, spíš naopak. Dychtil projít skleněnými dveřmi přes vrátnici do nového života plného svobody, volného času a samostatnosti. Méně už dychtili Honzovi rodiče, kteří na sebe jen vyděšeně pohlédli, když na jedné ze zdí internátu spatřili žlutě zářící značku s nápisem „Nebezpečí úrazu padajícím zdivem“.

„Hele, tati! Budu bydlet v osmém patře!“ ukáže Honza na seznam nově přichozících studentů, křivě vylepený na jedné straně prosklené chodby spojující oba pavilony.

Jeho otec si nasadí brýle na blízko, nakloní se nad seznam a chvíli si ho pečlivě prohlíží. „Charvát,“ prskne, „to budeš bydlet na patře s nějakým cikánem?“

„Uklidni se, Petře,“ konejší ho máma.

Honza si přehodí obrovský sportovní bágl přes rameno, až to s ním trhne do strany. „Tak jdem?“ Nečeká na odpověď, vyrazí chodbou kolem stolních fotbálků a pingpongových stolů, kde hrajou studenti obíhačku, k jedné z budov. => zbytečný

„Promiňte,“ křičí na Honzu žena na vrátnici. Obličejem připomíná roztomilou krysou. „Jestli bydlíte v osmém patře, tak jsem si jistá, že mu-

IV. Žákům a studentům není povoleno (dle platných předpisů):

2. Kouřit v prostorách DM a jeho okolí – viz katastrální mapa.
3. Vyhazovat jakékoli předměty z oken a ukládat věci na vnější parapet.
4. Přinášet, distribuovat, přechovávat, konzumovat nebo užívat alkoholické nápoje a jiné zdraví škodlivé či návykové látky nebo je požívat při vycházkách, v době osobního volna a rovněž při činnostech organizovaných DM.
7. Manipulovat se zabezpečovacími prvky výtahů a výtahy přetěžovat – max. pro 4 osoby.
8. Ponechávat klíče v zámku zevnitř zamčeného pokoje a odmítnout pedagogickým pracovníkům vstup.
10. Hrát nebo propagovat hazardní hry, včetně sázení a hraní on line (PC, mobil) a rozšiřovat, přechovávat či sledovat pornografické materiály.
13. Opuštit na noc DM.
18. Všechny přestupky obsažené v bodu IV. jsou považovány za závažné porušení Vnitřního řádu DM a budou řešeny ve spolupráci s metodiky ZŽS (zdravý životní styl) a konzultovány se zákonnými zástupci žáků. Jejich porušení může být důvodem k využití výchovných opatření dle § 31 zákona 561/2004 Sb. v platném znění.

výtahů z vnitřního řádu
Domova mládeže VOŠ a SPŠE Plzeň

síte na druhou stranu. V téhle budově bydlí kluci jen do třetího,“ a ukáže směrem, kam měl Honza namířeno.

„A v těch zbylých?“

Od fotbalových stolů se ozve smích starších studentů. Jeden z nich, s dlouhými černými dredy a černobílým šátkem kolem krku, přestane hrát a podívá se na Honzu.

„Vole, buchty, ne?“

Přes fotbalový stůl se přežene další vlna smíchu, až to jednoho z nich, tlouštíka, který hraje v obraně, povalí málem k zemi.

„Jo! Tři nula!“

„Bublifuku, doprdele, dávej trochu bacha, ať zase nelezeme pod stolem.“

„Soráč, Marcelli,“ omluví se tlouštíček spoluhráči a pak se všichni pohrouží zpátky do hry.

Honza dělá, jako by se nic nestalo, nadhodí si batoh trochu výš, aby se mu lépe nesla, otočí se na patě a vydá se opačným směrem po nízkých schodech směrem k výtahu, kde je ve vzduchu cítit slabá vůně starého železa. Matka mu je v patách. Otec se na chvíli nostalgicky zasní u ping-pongových stolů a teď ~~je oba dobíhá~~ *ce je snazší doběhnout*

U výtahu postávají další dva kluci.

„Koupím ~~Frost Bolt~~ a hned novu,“ vysvětluje jeden. Seprané tričko má zastrčené do šušťákových kraťasů a divoce gestikuluje rukama.

„Dal si Dash, když si byl v catformě, že jo?“ ujišťuje se druhý.

„Drago, nejsem blbej! Jasně... Pak jsem se chtěl healnout, ale on mi hodil morpha.“

„Ty si lama!“ zakroučí nevěřičně hlavou Drago a jako první nastoupí do výtahu. Za ním hned jeho kamarád, pak Honza a jako poslední rodiče, zmatení z rozhovoru, kterému vůbec nerozumí. Honzova matka se zhnuseně zašklebí, když jí pohled sjede z nápisu „Buzeranti z prvního smrdí“ na poflusaná tlačítka jednotlivých pater.

Kluk v sepraném tričku bezmyšlenkovitě vytáhne klíč od pokoje, zmáčkne jím tlačítko s číslem pět a dál klábosí. Honzův otec si ukládá brýle zpět do futrálu, zatímco máma chvíli zmateně hledá po kapsách vlastní klíče od bytu, aby studenty napodobila. Pětka a osmička červeně svítí, a i kdyby výtah místo stoupání klesal nebo uletěl někam do vesmíru, ty dva kluky z pátého by to evidentně nevzrušilo.

„Měl si na sebe hodit Nature Swiftess, Healing Touch, Rejuvenation a jít do medvěda!“ radí svému kamarádovi Drago, když se výtah zastaví.

„No jo, já jsem noob! Můžu si to na tobě zkusit? Ty máš přece taky frost mejdže, ne?“

„Jojo, klidně, není problém, já mám jen za pět minut domluvenej jeden raid, ale pak...“ Prásk. Jejich hlasy odříznou od Honzy a jeho rodičů kovové dveře výtahu. Honzova máma si povzdechne, zvedne ruku, aby synka povískala ve vlasech, ale Honza uhne.

„Mami!“ podívá se na ni vyčítavě.

Výtah se zastaví a celá rodina vejde do chabě osvětlené, dlouhé chodby, ve které jsou po pravé i levé straně s pravidelnou přesností rozmístěny dveře do jednotlivých pokojů. Mezi nimi na zdi visí kýčovitá květena. Podlahu tu tvoří zašlé dlaždičky. Hned naproti dveřím je nakřivo stará nástěnka, zaplněná nejrůznějšími jmény a čísly společně s vnitřním řádem Domova mládeže. Úplně dole je pak připíchnutý černobílý text zvoucí na místní diskotéku. „Nová světla, nový zvuk, nová mlha, nový hluk!“ snaží se nalákat studenty originální slogan místní vychovatelky doplněný několika powerpointovými obrázky. Z jednoho pokoje kdesi vzaду se z komba linou vysoké tóny úvodní melodie Highway To Hell od AC/DC. Někdo cvičí na kytaru. Honzův táta se usměje. „Vůbec se to tady nezměnilo.“

Prostředí
všechno
visí
nakřivo

Najednou do Honzova otce někdo ze zadu vrazí. Ten sebou trhne. Spatří kluka v džínách a pruhované černošedé mikině, jejíž kapuce má přes hlavu, takže mu není vidět do obličeje. Ale vypadá spíš na studenta posledních ročníků vysoké školy než na obyvatele středoškolského intru.

„Sorry,“ zazní zpod kapuce a mladík odejde z chodby ve chvíli, kdy se zpětná vazba kytary stane poněkud nesnesitelnou.

„Mašku! Ztiš se!“ vyběhne z vychovatelny starší dáma s trvalou oblečená do modré vesty a tepláků z dob minulého režimu. Poslední tóny kytary ještě chvíli doznívají, než nastane absolutní ticho.

„Promiňte,“ usměje se spokojeně. „Tohle se o studijní době běžně nestává.“

„Studijní době?“ zeptá se Honzova máma.

„No ano... Jedna je od půl páté do půl šesté a ta druhá od půl osmé do půl deváté. V tu dobu tady musí děti být a učit se. Nebo aspoň nedělat hluk,“ opraví se, když Honzova máma překvapeně vykulí oči. „Pokud ale bude mít váš kluk po půl roce průměr nižší než dva, tak se ho studijní doby netýkají,“ reaguje vychovatelka.

„Za našich časů to bylo dva a půl,“ ohradí se Honzův otec.

Vychovatelka na něj chvíli jen překvapeně zírá. A pak naváže tam, kde přestala, jako by ho ani neslyšela. „Já bych se málem zapomněla představit, Hranostajová, Helena, vychovatelka.“ A potřese si rukou s otcem, matkou a pak se zastaví u Honzy. „A ty jsi?“

„Honza Jelínek.“

„Nový student!“ Vychovatelka povíská Honzu jemně ve vlasech. Ten se podívá vyčítavě na mámu, která se na něj culí. „No, tak se mrknem, kde a s kým budeš bydlet, co ty na to?“

Vychovatelka zmizí v kanceláři. Chvíli se ozývá jen šramot a pak klikání myši. „Sakra, už to zase nefunguje!“

Honza je zvědavý. Opatrně nahlédne do kanceláře. Vychovatelka sedí za počítačem a ukazováčkem mlátí do myši, jako by doufala, že to vyřeší její problém. Do toho začne zvonit telefon.

„Hranostajová? Ludmilko, já teď nemůžu, zase se mi zavíroval počítač. Já ti pak zavolám, jo?“ a praští sluchátkem, jako by bylo součástí té nehorázně ^{člově}troufalé bedny, kterou má na stole.

Honza přijde až k ní. Rodiče celou situaci jistí ze dveří.

„Můžu vám pomoci?“

Vychovatelka na něj pohlédne a pak odjede na židli s kolečky o kus dál od stolu. Honza se podívá na monitor.

„Tohle chcete otevřít?“

Hranostajová přikývne.

Honza se usměje, vezme myš do ruky... „A je to.“

„Jak jsi to udělal?“

„Musíte na to kliknout dvakrát.“

„Ahááá. Proto to občas fungovalo a občas ne! Šikovný chlapec! Budeme spolu dobře vycházet!“

Vychovatelka se přisune opět ke stolu a na jehličkové tiskárně vytiskne jeden papír. Pak se otočí na židli, naučeným pohybem papír obratně vytrhne a vyskočí směrem ke dveřím, kde zírají Honzovi rodiče.

„Tááák. Pokoj číslo 814!“ zahlásí vychovatelka a zamíří na druhý konec chodby.

„Můžu se vás zeptat, vy tu máte nově i nějaké vysokoškolské studenty? Když jsem tu žil já, tak sem mohli jenom středoškoláci.“

„No, většinou jsou tu studenti od patnácti do osmnácti let, samozřejmě. Pokud tedy nepropadnou. A v druhém pavilonu je pár studentů vyšší odborné školy, proč?“

„Ne, nic, jen že se vám tu na patře proměnával dospělý kluk v černošedé mikině...“

„Kluk v černošedé mikině?“

„Hm...“

„Žádného takového neznám.“

„Vypadal tak na třicet!“

„Prosím vás, já jsem možná už trochu starší, ale vidím ještě dobře! Nikdo takový tady není!“ Vychovatelka je tak rozčilená, že jí chvíli trvá, než najde ten správný klíč.

„A jak je to tu se spotřebičema?“ ^{není téma} ~~vyzvídá~~ Honzův praktický otec.

„Honzík si může vařit v kuchyni, tam máme plynový sporák a rychlovarnou konvici. Lednici má u mě v kanceláři.“

„Takže všechno při starém,“ okomentuje otec jízlivě pravidla, která se za třicet let prakticky nezměnila.

„A troubu?“ zeptá se Honzova máma.

„Tu ne.“

„A mikrovlnku?“

Vychovatelka zavrtí hlavou.

„A počítač?“ zeptá se zděšeně Honza.

„Pokud budeš chtít mít počítač na pokoji, musíš si o to zažádat. Platí se padesát korun měsíčně,“ otočí se vychovatelka na Honzovy rodiče. „S ostatními spotřebiči je to podobné, jen některé na pokoji mít nesmí. Jako třeba toaster, velké reprobedny a tak.“

„Proč?“

„Prostě nesmí.“

„A kombo ke kytarě je v pohodě?“ argumentuje otec, ale odpovědi se od vychovatelky opět nedočká.

„A jak je to s hygienou?“ zajímá se po chvíli Honzova máma.

„Jsou tu společný sprchy... Ale fungujou do desíti,“ loví ze svých vzpomínek Honzův otec. „Nebo se pletu?“ ^{z neprochytelných důvodů}

Vychovatelka si ho změří nenávidným pohledem, ale pak se opět věnuje svému svazku klíčů.

„Jenom do desíti?“

„Po desáté je večerka, studenti už musí být na pokojích a spát. V té době jim vypínáme i internet, aby je nerozptyloval. Tááák, tohle je tvůj pokoj.“ Vychovatelka teatrálně otevře dveře do místnosti ne větší než patnáct čtverečních metrů. Honza se rozhlédne. Pod okny naproti dveřím vidí

dva chatrné stolky s židlemi. Po levé a pravé straně pak na zdi ochranné rohože, u nich postele a hned vedle dvě hluboké, nepraktické skříňe z laminované dřevotřísky potažené modrou tapetou. Stejnou barvu má i lino s nepochopitelnou spárou přímo uprostřed místnosti.

„Jakou mám půlku?“

„Můžeš si vybrat! Charvát ještě nepřijel.“

„S ním bude Honza bydlet?“ zeptá se otec nedůvěřivě.

„No ano. Je z Chebu, studuje druhým rokem tady na elektrotechnické škole. Docela milý hoch.“

Otec jen tiše zaúpí. ^{„Čecheb!“} Honza si vybere levou postel a deklarativně na ni hodí bágel, jako by zabíral vlajkou nové území. Svlékne si mikinu, pod kterou má černé tričko s bílým nápisem „HERO“. Pak si sedne na postel a prohlíží si prázdnou místnost. Do nastalého ticha jen jemně hvízdá vzduch skrz chatrná okna, která vzdorují tvrdým nárazům ~~větrných~~ ~~poryvů~~ ^{větru}.

„Paráda, už nemáte kovový postele. A konečně vám udělali plastový okna! Za mých časů jsme měli ještě kovový, profukovalo z nich tak, že nám v zimě málem zamrzly rybičky v akváriu,“ směje se otec.

„Nevím, na jakém patře jste bydlel, pane, ale zvířata na pokojích tu byla odjakživa zakázaná.“

Otec jen posměšně zakroučí hlavou, ale urážku, která mu automaticky přišla na jazyk, si nechá pro sebe.

„No, doufám, že si tu budeš pěkně uklízet,“ pokárá Honzu máma.

„To bude muset! Bodujeme za úklid!“ pyšní se vychovatelka.

„Bodujete?“ ujišťuje se zděšeně Honza. Vysněný život plný svobody a volného času se [↓]začal pomalu zvrhávat jen v nudný nátlak k samostatnosti. ^{v tu chvíli}

„No ano. Každý měsíc sčítáme body a ten nejlepší pokoj pak dostane odměnu.“

„A co?“

„Čokoládu.“

„Aha.“

„Ale pozor! Trestáme i ten nejhorší pokoj.“

„Cože?“

„No ano, ti nejhorší chodí na konci měsíce sbírat odpadky kolem in-tru.“

„Počkejte, to je sranda, ne?“ zarazí se otec.